

Het geheime leven van Coco Pinchard

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Robert Bryndza

*Het geheime leven van
Coco Pinchard*

Deel 1 van de *Coco Pinchard*-serie

Vertaald door Monique Eggermont en Frouke van Es

ISBN 978-90-492-0449-5
ISBN 978-94-023-2391-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6776-2 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Not So Secret Emails of Coco Pinchard*
Vertaling: Monique Eggermont en Frouke van Es
Omslagontwerp en -beeld: Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2012 by Raven Street Ltd
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Ján, wiens steun, stimulans en onvervalste genialiteit
dit boek mogelijk hebben gemaakt.

DECEMBER 2008

Donderdag 25 december, 20.01 uur

AAN: chris@christophercheshire.com

Lieve Chris,

Fijne kerstdagen? Laat dat 'fijn' maar weg, wat mij betreft. De schoonfamilie is gisteravond gearriveerd. Ze zijn vanuit Milton Keynes naar Londen komen fietsen op hun nieuwe tandem. Daarna hebben ze een uur in het washok gezeten met de verwarming op tien voordat ze een beetje waren ontdooid. Daar gaat hun *claim to* klimaatneutraal *fame!* Rosencrantz heeft zijn oma Ethel opgehaald uit het verzorgingshuis, die natuurlijk meteen weer met haar 'dit kan zomaar mijn laatste kerst zijn' kwam aanzetten om zichzelf vervolgens uit te nodigen voor kerst volgend jaar, en voor Pasen, en Moederdag...

Daniel moest tot laat werken (het doek van zijn kerstmusical viel pas tegen elven) dus om het huis toch al een beetje in kerstsfeer te brengen gingen Rosencrantz, Ethel, Meryl en ik de kerstboom in de woonkamer versieren. Tony was ontzettend lang in de weer met het opstapelen van kranten en houtblokken, die in de haard na het afstrijken van een lucifer meteen ontstaken in een hoog oplaaierend en knappend vuur.

Hij maakte zich uit de voeten zodra onze decoratiedrift uitmond-

de in een strijd. Er ontstonden twee kampen, qua stijl en smaak. Ethel en Meryl gaven de voorkeur aan een volledig zilverkleurig ballenbeeld, terwijl ik mijn oude vertrouwde verzameling bontgekleurde ballen, slingers en de schele-pleerollen-kerstman-met-wat-tenbaard die Rosencrantz als kind had gemaakt wilde ophangen. Het gevolg was een uitputtende reeks compromissen, want niemand had zin om nu al amok te maken. Ze blijven een week. Ik wou dat ik het lef had om te zeggen: ‘Wegwezen, klerelijers.’ Maar dat zei ik niet, en dus is de ene helft van de boom nu zilver, en de andere bontgekleurd, en we spraken af om de boom elke dag te roteren.

Rosencrantz was zo slim om zich bij Tony in de tuin te voegen en hem te helpen met het smeren van de tandem.

Eerste kerstdag begon veelbelovend. Ik had me druk gemaakt over de vraag wat ik met de lunch aan moest, maar hulp kwam uit onverwachte hoek in de vorm van onze nieuwe Sky+ box en HD-televisie. Zonder deze twee bondgenoten was mijn keuze voor eenpersoons kant-en-klare kerstkalkoenmaaltijden me op veel meer kritiek komen te staan.

Gelukkig overstemden het rumoer rondom het beeldscherm van tweeënzestig inch en de surroundspeakers de *ping* van de magnetron.

Ethel raakte nog meer afgeleid toen Rosencrantz haar vertelde dat we de box en de tv hadden gekocht van het voorschot voor mijn boek *De jacht op Diana Spencer*. Ze kon niet geloven dat ik geld had uitgegeven aan ‘die troep’. Maar alles bij elkaar verbloemde het heel aardig dat ik niet kan koken.

Ik kreeg de volgende cadeaus:

1. Marlboro Lights. Ik weet niet wat ik triester vind: het feit dat mijn zoon me vierhonderd peuken geeft als kerstcadeau, of dat ik erom heb gevraagd.
2. Een SPANX, dat is een gigantische buik corrigerende, kont corri-

gerende, dijen plettende megaonderbroek. Ik raakte helemaal opgetogen. Ik heb mode-expert Gok Wan er geweldige dingen over horen zeggen. Toen vertelde Ethel waar ze dat cadeau vandaan had: van een vriendin in het verzorgingshuis wier dochter met overgewicht pas was omgekomen bij een auto-ongeluk. 'Die heeft ze nou niet meer nodig,' zei ze.

3. Drie dikke zwarte panty's en een spuitbus wespenverdelger, met tape bij elkaar gebonden tot een setje. 'Die zijn voor je spataderen,' legde Meryl op luide fluisterton uit terwijl ik het pakpapier wegsmeeet. Ik neem aan dat ze de panty's bedoelde.
4. Een iPhone. Hier kom ik zo op terug.
5. Jouw cadeau. Ik ben superblij met de complete dvd-box van *The Sopranos*, dank je wel. Ik zei tegen Rosencrantz dat ik nu eindelijk mee kan praten over hoe duister en rauw de serie is. 'Mam, dit is inmiddels echt passé, hoor,' zei hij, en hij rolde met zijn ogen. 'The Sopranos zijn zó 2007...'
6. Chanel No.5 van Marika. Ik kan Marika nog steeds niet bereiken om haar fijne kerstdagen te wensen. Jij wel? De telefoonlijnen liggen zeker plat. Slowakije is in de greep van een gigantische sneeuwstorm.

Meryl en Tony gaven Rosencrantz *Het gevaarlijke jongensboek*. Het toppunt van luiheid, als je het mij vraagt. Dat boek ligt hoog opgestast in elke supermarkt, dus van enige moeite is geen sprake geweest. Ethel wierp één blik op het boek en zei: 'Hij is negentien, hoor! Die gaat echt niet meer in bomen lopen klimmen,' en gaf hem vervolgens haar cadeau: een Durex vibrations-plezierpakket. Meryl keek geschokt. 'Nou, hij is toevallig wel een knap homojochie!' zei Ethel. 'Mijn cadeautje zal hem beter beschermen dan het jouwe!'

Daar had ze een punt. Tony bloosde hevig en zei dat hij nieuwe cocktails ging halen.

Ik had voor iedereen een exemplaar van *De jacht op Diana Spen-*

cer meegenomen, aangezien iedereen te krenterig was geweest om het boek zelf te kopen. M + T deden alsof ze enorm enthousiast waren. Ethel mikte het boek meteen in haar handtas zonder te kijken wat ik erin had geschreven. Ze leek veel geïnteresseerder in het boek dat M + T haar gegeven hadden: de nummer één bestseller *Vino uit de vensterbank*.

‘Wist je dat zij en Coco ook nog ’s dezelfde agent hebben?’ zei Ethel, en ze wees op de belachelijk pompeuze omslagfoto van de schrijfster, Regina Battenberg.

‘Ooh, wij zijn dol op Regina Battenberg,’ zei Meryl.

‘Ze was hilarisch vorige week bij Jonathan Ross,’ zei Tony. ‘Ze heeft hem flink laten zweten.’

‘Heb je haar weleens ontmoet, Coco?’ vroeg Meryl, met ontzag in haar stem.

Ik zei dat we een keer een signeersessie hadden in dezelfde boekwinkel.

‘De rij voor haar liep buiten zeker tot om de hoek, in tegenstelling tot die voor jou,’ zei Ethel met een twinkeling in haar ogen.

Rosencrantz zag de eerste kerstruzie al aankomen en stelde voor om zijn vader wakker te maken.

Het is verbijsterend dat Daniel niet veel meer hoeft te doen dan midden op de dag in zijn badjas de trap af stommelen om vol enthousiasme onthaald te worden.

‘Mam, zus, Toon,’ zei hij, en hij overhandigde hun kleine cadeautjes die hij uit de zakken van zijn badjas haalde. Meryl en Ethel slaakten gilletjes alsof ze bij de artiestenuitgang stonden na een concert van David Essex. En dat terwijl Daniel nog niet eens zijn tanden had gepoetst.

Hij gaf me een zoen en haalde een klein doosje tevoorschijn met een wit lint eromheen. Het doosje was van een bepaalde kleur groen die me meteen aan Tiffany deed denken. We zijn laatst twee keer naar Regent Street geweest om naar de kerstverlichting te kijken, en

elke keer manoeuvreerde hij ons richting Bond Street. Daar was ik niet weg te slaan bij de etalage van Tiffany en bleef maar doorgaan over een bepaalde ketting. Enthousiast trok ik het lint los. Het doosje viel open, en daarin lag... een iPhone.

‘Een telefoon?’ zei ik, quasiblij.

‘Dit is niet zomaar een telefoon,’ zei Daniel. ‘Je kunt ermee e-mailen, en mee naar muziek luisteren. Nietwaar, jongen?’ Hij grijnsde, en toverde een identiek doosje tevoorschijn uit de andere zak van zijn badjas.

‘Dat meen je niet!’ riep Rosencrantz. ‘DAT MEEN JE VERDOMME NIET!’

‘Wij stellen geen prijs op schuttingtaal,’ zei Tony, terwijl hij Meryl angstvallig beschermde tegen Rosencrantz, die in zijn huppeldans door de kamer bijna de kerstboom, zilveren kant naar voren ter ere van eerste kerstdag, omver beukte.

‘Jullie zullen allebei je telefoon hard nodig hebben als je contact met mij wilt kunnen blijven houden!’ riep Daniel met een grijns.

‘Hoezo, “blijven houden”?’ vroeg ik.

‘Nou,’ zei hij. ‘Ik heb zojuist een contract getekend als de nieuwe muzikaal leider van de Amerikaanse tournee van *Whistle Up the Wind* 2009!’

Rosencrantz stopte met dansen. Iedereen staarde naar mijn bevoren glimlach.

‘Wat?’ zei ik.

‘*Whistle Up the Wind*,’ zei Daniel. ‘Een nieuwe musical.’

‘Bedoel je niet *Whistle Dówn the Wind*?’ vroeg Rosencrantz.

‘Nee,’ zei Daniel. ‘*Whistle Up the Wind*. Het is een soort van officieus vervolg. Heeft niks te maken met de musical van Lloyd Webber,’ voegde hij eraan toe. ‘De repetities starten over een paar weken...’

Iedereen keek afwisselend naar mij en Daniel als was het een tenniswedstrijd.

‘Dit is mijn droomjob!’ zei hij ongeduldig. ‘Ik kan aan de wieg staan van een nieuwe musical... Met een tour door Amerika op de koop toe. Ik krijg er tachtigduizend voor!’

Het genoemde bedrag deed de sfeer ten goede omslaan.

Ethel schuifelde naar hem toe en nam zijn gezicht in haar handen. ‘Mijn kleine slimmerik. Als je vader nog had geleefd, zou hij zo trots op je zijn.’ Ze greep haar cocktail en bracht een toost uit op ‘afwezige vrienden’ en ‘een heleboel poen’. Iedereen proostte en ik verliet de kamer. Daniel kwam achter me aan de keuken in.

‘Ben je blij met je iPhone?’ vroeg hij.

‘Waarom heb je me niks verteld?’

‘Toe nou, Cootje, doe nou niet zo,’ zei hij. ‘Het is kerst!’

‘Het leek je het beste om me dit te vertellen waar iedereen bij is?’

‘Het was een enthousiaste mededeling!’ gebaarde hij wild met zijn arm, en zijn badjas viel open. Hij had er niets onder aan.

‘Kleine Danny heeft een goeie timing!’ grijnsde hij. Hij trok zijn wenkbrauwen op en wierp een trotse blik op zijn zaakje.

‘Alsjeblieft, doe dat ding dicht!’ zei ik. Ik werd steeds bozer. ‘Je was gewoon bang om het me te vertellen, geef het maar toe! Je hebt gewacht tot je je veilig voelde met Meryl en je moeder in de buurt.’

‘Ik heb ook behoefte aan succes,’ siste hij, sjoierend aan zijn badjas. ‘Jij hebt het hele afgelopen jaar kunnen besteden aan je boek.’

‘Waarom moet ik er op deze manier achter komen?’ zei ik.

‘Omdat ik wist dat je zou proberen me te overtuigen om het niet te doen!’ Hij was hard op weg om in totale woede te ontsteken. ‘Denk je nou echt dat ik nog twintig jaar lang de muziek voor kerst-musicals wil staan dirigeren?’

‘Het betaalt geweldig, Daniel, en je bent er heel goed in.’

Hij trapte tegen de deur naar de bijkeuken en stampte door de keuken met een rooie kop.

‘Oké,’ zei ik. ‘Vertel me dan maar alles. Vind je het script goed?’

Hij aarzelde.

‘Je hebt het niet eens gelezen, hè?’

‘Het schuift tachtigduizend euro! Ik hoef het niet te lezen,’ zei hij.
‘Mijn besluit staat vast.’

‘O ja? Hoe zat het ook weer? Zou *Metal Mickey: de musical* niet vijftigduizend opleveren?’

‘Daar gaan we weer,’ zei hij.

‘*Rentaghost: de musical* is ook gesjeesd, en je wacht nog steeds op de betaling van die paar duizend pond,’ zei ik, en ik begon steeds snerpender te klinken. ‘En toen *The Lady Boys of Bognor Regis* surseance van betaling aanvraag, moest ik een tweede baan nemen om de parkeerboetes van de band te kunnen betalen!’

‘Je hebt ze zelf de Volvo te leen aangeboden, Coco!’ schreeuwde hij. ‘Hun instrumenten pasten niet in het busje!’

‘Daniel,’ zei ik. ‘Ik gun het je van harte dat je een succesvolle musical kunt leiden, maar de treurige realiteit is dat je steeds rampzalige contracten aangaat, en dat je vreselijke beslissingen neemt waar je mij meestal volkomen buiten laat!’

Op dat moment kwam Meryl de keuken binnen.

‘Sorry dat ik jullie moet onderbreken,’ zei ze, ‘maar ma ging net op de afstandsbediening zitten, en nu is alles in het Spaans.’

Daniel wierp me een woedende blik toe en liep achter haar aan de keuken uit. Ik dacht dat hij wel terug zou komen om onze discussie voort te zetten, maar na tien minuten vond ik hem op de bank naast Ethel.

‘Zeg, Coco,’ zei ze. ‘Kun je even wat te eten opwarmen voor mijn geniale schattebout. Het is bijna tijd voor de toespraak van de koningin.’

Daniel weigerde om oogcontact met me te maken.

‘Ik moet even met Daniel praten,’ zei ik stellig.

‘Danny kijkt naar de toespraak van de vorstin,’ zei Ethel.

Ik beende naar de kerstboom en draaide hem om, met de gekleurde kant naar voren.

‘Je weet waar de magnetron staat,’ zei ik.

Ik greep mijn kerstpeuken, liep naar de tuin en ging zitten roken op het trapje bij de schuur. Ze zouden je moeten waarschuwen, bedacht ik, dat als je jong trouwt, de kans groot is dat je geliefde in een onuitstaanbare eikel verandert.

Toen het donker werd en er iets begon te reutelen in mijn longen ging ik weer naar binnen. De kerstfilm was net afgelopen en Meryl deed alsof er niks aan de hand was. Ze stond erop dat we het spelletje dat ze had meegenomen gingen spelen. Het heet Kneedfeest. Een soort hints, maar dan met klei.

Meryl verdeelde ons in twee teams. Ik, Tony en Rosencrantz tegen haar, Ethel en Daniel.

Na meerdere glazen Drambuie waren we beland in een nek-aan-nekrace. Ik hoefde alleen mijn team nog maar te laten raden wat ik zat te kleien, en de overwinning was van ons.

Meryl (die de score bijhield) bood me de kaarten aan en ik trok er een waar ‘lul de behanger’ op stond. Ethel monsterde mijn uitdrukking en ging vervolgens met Daniel zitten smoezen.

‘Die gaat ze verliezen.’

Ik schonk haar een uitdagende glimlach.

Meryl draaide de zandloper om en Rosencrantz begon te filmen met zijn nieuwe iPhone. (Ik had aangedrongen op het verzamelen van bewijsmateriaal nadat Ethel vals had zitten spelen). De druk om te winnen was groot, en ik maakte het eerste dat in me opkwam: een uit de kluiten gewassen kerel met een rol behang onder zijn arm en een nogal kleine penis omdat mijn klei bijna op was. Er viel een stilte. Iedereen keek naar de penis. En toen naar Daniel. En daarna naar mij.

‘Oké, is dit jouw manier om me terug te pakken of zo?’ Daniel keek woest. ‘Wil je me vernederen?’

‘Nee! Dit is niet de jouwe!’ zei ik. ‘Ik bedoel...’

‘Dit is wel al te wreed, Coco,’ zei Ethel (en dit is de vrouw die elke

jaar met kerst haar gebit in een kalkoenenkont steekt om hem vervolgens te laten praten).

Meryl keek geschokt toe hoe het minuscule aanhangsel langzaam begon te verpieteren door de hitte van het haardvuur. Waarom moest ik het ding ook zo nodig in erecte toestand kleien? Mijn zoon zat erbij! Meryl plette het hele misbaksel met een exemplaar van *De jacht op Diana Spencer*, dat ze had gebruikt als ondergrond voor het scorebord. Tony sloeg zijn benen over elkaar in een beschermende reflex en Rosencrantz zou Rosencrantz niet zijn als hij niet het hele drama had gefilmd. Als ik dit alles aantref op YouTube is-ie er geweest.

Op dit moment verstop ik me in bed met een fles Drambuie. Iedereen is in de muziekkamer. Daniel ramt 'Good King Wenceslas' op de Steinway en iedereen zingt mee. Ik hoor Meryl continu vragen 'waar is Coco', met haar schrille stem. 'We hebben haar nodig voor de bovenstem.'

Nog zes dagen te gaan. Ik mis je!

Coco x

Vrijdag 26 december, 23.22 uur

AAN: chris@christophercheshire.com

Wat vervelend dat je zo'n rottijd hebt met je familie. Waarom doen we dit elk jaar weer? Ik vermoed dat het dreigement van je ouders om je te onterven een beetje meespeelt. Marika vindt het heerlijk om terug te gaan naar Slowakije omdat dat haar thuisland is. En mijn reden? Ik heb nooit met mijn schoonfamilie kunnen opschieten en mijn relatie met Daniel bevindt zich op een dieptepunt... Weet je wat het is? Het kost hier niets. Ik ben de enige die over voldoende ruimte beschikt om iedereen te herbergen. Ik zou er dik geld voor moeten vragen! Hoeveel betaalt jouw familie voor de villa?

Toen ik vanochtend beneden kwam, was Meryl bacon aan het bakken op de George Foreman-grill die ze gisteren van Tony heeft gekregen, en Ethel dronk het afgegoten vet uit een theekopje. De kerstboom stond met de zilveren kant naar voren, ook al is volgens de afspraak vandaag de gekleurde kant aan de beurt. Ik heb hem omgedraaid. Het is oorlog.

Daniel was al om tien uur vertrokken voor zijn eerste tweedekerstdaguitvoering. Na de lunch met worstjes van de George Foreman-grill gingen we met de metro naar Richmond voor de middagvoorstelling. Ik moet het hem nageven, hij heeft schitterend werk geleverd met de muziek, maar het script heeft wel heel weinig weg van de traditionele *Sneeuwwitje*. In deze versie woont Postman Pat samen met een rode Power Ranger naast de zeven dwergen.

Na afloop gingen we backstage, waar we kennismaakten met een meisje dat Sophie heet en dat Sneeuwwitje speelde. Ze maakte thee voor ons allemaal en gaf Daniel een uitbrander omdat hij vier suikerklontjes wilde, wat ik net iets te familiair vond. Ze lijkt mij zo'n type dat wakker kan worden met zeven mannen in haar bed.

We kletsten wat over koetjes en kalfjes. Ik negeerde Daniel. Hij negeerde mij. Rosencrantz legde hem de vraag voor of er een homoseksuele connotatie zat in het feit dat Postman Pat samenwoont met de rode Power Ranger. Hij krijgt volgend trimester op de toneelschool het vak queer theater en is aangemoedigd om een onderzoek te doen naar homoseksuele onderstromen in de hedendaagse cultuur.

Daniel wist niet wat hij moest zeggen, totdat Ethel hem redde met de opmerking: 'Doe niet zo stom, Rosencrantz, iedereen weet toch dat Postman Pat getrouwd is.'

Op weg naar huis zei Meryl dat het kijkje achter de schermen voor haar de magie had verpest. Ik herinnerde haar eraan dat het ook weer niet zo heel erg magisch was geweest op het toneel, vooral niet toen Dame Dolly Mixture 'It's Raining Men' zong met een veel

te behaard decolleté, en de Power Ranger rond stuiterde in zijn spandex-pak.

Rond bedtijd was de relatie tussen Daniel en mij nog steeds ijzig. Ik zie aldoor flashbacks van Sneeuwwitje die wellustig de vier suikerklontjes door zijn thee roerde. Ik probeerde het initiatief te nemen tot seks, maar die verdomde ovomaltine die Meryl hem had opgedrongen deed zijn werk en zodra zijn hoofd het kussen raakte, lag hij te slapen.

We hebben het niet meer gedaan sinds de adventskrans in het kinderprogramma op tv werd ontstoken (19 december). Ik weet dat ons seksleven inmiddels niet meer zoveel voorstelt, maar meestal maken we het na ruzies op de feestdagen weer goed.

Ik kan niet slapen, dus probeer nu op de overloop mijn iPhone te synchroniseren met mijn computer. Het lukt me niet. Meryl en Tony daarentegen zijn de afgelopen twintig minuten welzeker aan het synchroniseren. Het zijn niet zozeer stemmen, als wel het hoofdeinde van het bed dat lawaai maakt. Ik had me al afgevraagd waarom Tony zijn gebruikelijke ovomaltine afsloeg.

Zaterdag 27 december, 09.44 uur

AAN: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Lieve Rosencrantz,

Nee. Ik breng je geen broodje bacon op bed. Ik ben niet je slaaf en ik weet niet hoe ik die George Formby-grill moet aanzetten.

ps Wil je als je naar beneden gaat mijn leesbril meenemen? Die ligt op mijn nachtkastje. De kranten zijn zojuist bezorgd. Ik wil kijken of *De jacht op Diana Spencer* de top 10 heeft gehaald.

Zaterdag 27 december, 18.04 uur
AAN: chris@christophercheshire.com

Vino uit de vensterbank staat voor de zesde achtereenvolgende week op 1 in de rubriek non-fictie van *The Times*.

Regina Battenberg prijkt op de cover van *Saturday Review* met Oz Clarke. Ze staan op haar balkon in Croydon te genieten van haar Croydon beaujolais. Regina draagt een diadeem – wie denkt ze wel dat ze is?

Ik had vurig gehoopt dat *De jacht op Diana Spencer* de top 10 zou halen, maar nee, niets daarvan. Maar Dorian, mijn agent, appte me dat ik zojuist de WH Smith Fiction Top 100 ben binnengekomen – op nummer 100. Meryl en Rosencrantz boden aan om het samen in de winkel te gaan bekijken.

We liepen naar de kleine WH Smith-winkel bij Marylebone Station, maar daar ging de top 100 niet verder dan 50. Toen werd Rosencrantz op zijn iPhone via Facebook door zijn vrienden gevraagd om samen iets leuks te gaan doen, dus vroeg Meryl of ik met haar op de tandem naar de winkel in Holborn wilde.

Nadat ik het idee had overwonnen dat mensen ons misschien als een stel idiote lesbo's zouden beschouwen, zat ik met plezier achter op de tandem. Meryl stuurde ons vaardig door Londen, en racete door steegjes, parken en vreemde straatjes die ik nog nooit had gezien.

Meryl liet me poseren voor een foto naast een kleine stapel *De jacht op Diana Spencer*, en ze leidde zelfs de aandacht van een verkoopster af terwijl ik de boeken snel omwisselde met een grote stapel Ruth Rendell-mysteries van de tafel met 'aanbevolen boeken'. Daarna loodste ze me mee naar de Starbucks.

'We zitten hier niet om jouw boek te vieren, Coco,' zei ze terwijl ze me boven haar frappuccino aankeek, voordat haar gezichtsuitdrukking overging in een glimlach, waardoor ze altijd een beetje op

Margaret Thatcher lijkt. ‘Je moet Daniel zijn gang laten gaan met zijn *Windy Whistle*.’

‘*Whistle Up the Wind*,’ zei ik.

‘Je weet dat hij problemen heeft met het kostwinnerschap,’ zei ze. ‘En met het huis.’

‘O, krijgen we dat weer,’ zei ik grommend.

‘Je ouders hebben jou een heel mooi huis nagelaten, Coco. Daar kan hij nooit tegenop, hij zou je nooit zoiets kunnen geven. Weet je, ik heb op internet gekeken naar precies zo’n huis als het jouwe. Dat staat te koop voor miljoenen!!’

‘Het is ons huis,’ zei ik. ‘Het is altijd ons huis geweest.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat het steeds een aanslag moet zijn op zijn... mannelijkheid.’ Haar gebruik van het woord ‘mannelijkheid’ stond me niet aan. Ik wilde zeggen dat die piepkleine penis op eerste kerstdag niéts met Daniel te maken had, maar het voelde ongemakkelijk. Meryl en ikzelf zijn niet bepaald *Sex and the City*-meisjes.

‘Luister, het is niet zo dat ik hem van dat werk wilde afhouden,’ zei ik. ‘Hij moet het werk doen dat hij fijn vindt. Hij neemt alleen verkeerde beslissingen op zakelijk gebied.’

Meryl excuseerde zich en ging naar de wc. Even later ging mijn telefoon. Daniel.

‘Ik hoorde zojuist dat je de WH Smith Top hebt gehaald,’ zei hij. ‘Gefeliciteerd!’

‘Dank je,’ zei ik wantrouwig. ‘Dus we praten weer?’ ‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Luister, Cootje. Wat jij voelt bij het bestijgen van de top 100? Dat is wat ik voel bij het idee om *Whistle Up the Wind* op de planken te brengen.’

Er viel een stilte.

‘Bovendien, Tony sms’te me zojuist,’ vervolgde hij. ‘Hij heeft die productiemaatschappij van Companies House eens even onder de loep gelegd. Ze hebben de afgelopen zes jaar winst geboekt. Het is koosjer.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Doe wat je wilt, maar beloof je me dat je me er de volgende keer bij betreft?’

‘Ik zou niet anders willen,’ zei hij. ‘Hou van je, Cootje! Je bent een topper.’

Ik verbrak net de verbinding toen Meryl terugkwam. Ze leek een beetje te verrast toen ik vertelde dat ik Daniel had gesproken. Waarschijnlijk had ze hem op de wc gebeld. Het zou me ook niet verbazen als Ethel op het dak van Starbucks had gestaan en Meryl via een microfoontje teksten had ingefluisterd. Ik denk dat ze me allemaal bespeeld hebben.

Marika is onbereikbaar in Slowakije. Ze is haar telefoonoplader vergeten mee te nemen. Weet je hoe ik daar achter ben gekomen? Ze gebruikte het laatste restje van haar batterij om Rosencrantz te sms'en met de vraag om haar status op Facebook te veranderen naar 'Ingesneeuwd en vergeten mijn telefoonoplader in te pakken'.

Misschien moest ik ook maar eens op Facebook gaan. Wat ontgaat me nog meer?

Zondag 28 december, 10.14 uur

AAN: feedback@apple.com.uk

Beste Apple,

Mijn zoon en ik hebben met kerst ieder een van uw iPhones gekregen, en ik heb alleen even een technisch vraagje over het gebruik van het touchscreen. Ik kon het antwoord op deze specifieke vraag niet op uw website vinden.

Is het erg als het scherm is behandeld met Glassex? Mijn schoonzus kan niet tegen vette vingerafdrukken op glanzende vlakken en heeft beide telefoons schoongemaakt toen ze het raam van mijn patio zeemde. Het lijkt erop dat ze het allebei nog wel doen, maar graag uw advies.

Coco Pinchard

Zondag 28 december, 13.04 uur
AAN: chris@christophercheshire.com

De kerstboom staat nu in de kleurstand, maar steeds als ik even niet kijk, lijkt hij weer anders te staan. Ik heb deze ochtend in de keuken gezeten met Meryl, op een van de ontbijtkrukken, rokend en toekijkend terwijl zij aan het bakken was. Ze wil altijd per se aan me laten zien hoe je brood moet bakken, ook al ben ik allesbehalve belangstellend.

Vandaag werd in *The Sunday Times* de lijst met rijke mensen gepubliceerd. Meryl is helemaal in de wolken dat jouw vader, Sir Richard, op nummer 497 staat.

‘Waarom heb je me niet verteld dat je bevriend bent met het koninklijk huis?’ riep ze uit.

Ik legde uit dat je vader niet tot de royalty behoort, maar geridderd is voor zijn bijdrage aan de catering in 1999, nadat hij patent had aangevraagd op supersterke papieren servetten. Meryl zei dat zij en Tony, als ze dat hadden geweten, jou aan de hoofdtafel hadden uitgenodigd voor haar veertigste ‘verjaarsfestiviteit’.

Ze vroeg waarom Daniel en ik niet meer vrienden hadden uitgenodigd om pasteitjes te komen eten.

‘Na twintig jaar huwelijk moeten jullie toch wel een paar gezamenlijke vrienden hebben?’

Ik zei dat we die eigenlijk niet hadden.

‘Arme ziel. Het ligt aan Daniel, hè?’ zei Meryl. ‘Hij kan behoorlijk opgaan in zijn muziek. Ik ben blij dat ik Tony heb... Wat dat betreft heb ik veel geluk.’

Ze wierp me zo’n meewarige blik toe dat ik me excuseerde en de woonkamer in liep. Ik moest Tony eens goed bekijken om me eraan te herinneren hoeveel geluk ik heb.

Ik werd overspoeld door opluchting. Zijn gulp stond open, zijn kerstdas was versierd met opgedroogd eigeel en jus, en hij zat te le-

zen in een beduimd exemplaar van *De begrafenisondernemer*. Hij neemt zijn baan als uitvaartondernemer zeer serieus, net als Meryl. Het blad was me al paar keer onder mijn neus gehouden om de ‘begrafenistip’ te lezen die Meryl erin had geschreven, waarin ze adviseert om een beetje bakpoeder door foundation te roeren om te voorkomen dat de laatste gaat klonteren als die in aanraking komt met de vloeibare balsem.

Ethel zat naast Tony naar Food Channel te kijken. Ik draaide me om en zag dat Regina Battenberg, die met high definition een nogal grove huidstructuur leek te hebben, haar boek *Vino uit de vensterbank* stond te pluggen. De wijncriticus, Jilly Golden, proefde haar Croydon beaujolais.

‘Ziet eruit als pis,’ zei Ethel met een mondvol Quality Street.

Jilly drukte zich welsprekender uit en zei dat het haar deed denken aan ‘gevarieerde smaken in een fles’.

‘Waarom zorgt die uitgever, of die waardeloze agent van je, er niet voor dat jij op de buis komt?’ vroeg Tony. ‘Die Battenberg heeft nou wel genoeg boeken verkocht.’

Daar had hij een punt, dus ik liep weg en belde Dorian. Ik kreeg zijn assistente, Emma, aan de lijn, die zei dat hij het te druk had om met me te praten.

‘Hij zit in een crisisvergadering,’ zei ze buiten adem.

‘Hoezo?’

‘We zijn bang dat Regina’s wijn nu als “3 halen, 2 betalen” wordt beschouwd. Het is een lastige tijd, nu Woolworth op de fles gaat.’

Ik hoorde Dorian op de achtergrond gillen en ze verbrak de verbinding.

Ik zit weer boven in mijn kantoor. De enige plek die ik voor mezelf heb. Ik wil mijn huis terug, vooral de keuken, ook al gebruik ik de gaspit alleen om een sigaretje aan te steken.

Dinsdag 30 december, 17.09 uur
AAN: chris@christophercheshire.com

Meryl heeft het hele huis onder handen genomen en van boven tot onder schoongemaakt. Ze kreeg ruzie met Daniel nadat ze een luchtverfrisser in de piano had gehangen, de enige plek waar ze niet met de stofzuiger bij kon.

Daniels contract voor *Whistle Up the Wind* is binnen. Het wordt een tournee langs een aantal grote zalen in Amerika, maar de repetities vinden plaats boven een supermarkt in Peckham. Dat heeft mijn zorgen niet verlicht.

Woensdag 31 december, 16.47 uur
AAN: chris@christophercheshire.com

Na de lunch gingen M + T op de tandem terug naar Milton Keynes, en ik bracht Ethel naar huis. Ze bedankten me allemaal voor de heerlijke dagen. Hebben we echt dezelfde kerst beleefd?

Onder de boom is het tapijt afgesleten. Ik had voet bij stuk moeten houden op kerstavond en alleen de kleurige versiersels moeten ophangen.

JANUARI 2009

Donderdag 1 januari, 00.15 uur

AAN: chris@christophercheshire.com

Het vuurwerk vanaf de Londen Eye barst los boven mijn hoofd en vult de tuin met tinten rood, geel en blauw, maar ik ben alleen. Waar Daniel zit, weet ik niet. Hij had beloofd tegen elf uur thuis te zijn.

Gelukkig nieuwjaar x

Donderdag 1 januari, 00.31 uur

AAN: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Bedankt voor de video van de kurk die in slow motion uit de fles champagne knalde. Heel kunstig, maar een ouderwets telefoontje was ook leuk geweest. Heb jij iets van je vader gehoord?

Donderdag 1 januari, 00.38 uur

AAN: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Die foto die je zojuist mailde waarop jullie op een podium aan het dansen waren... Is dat je vader daar naast je? Waarom is hij bij jou? Waarom staat hij op een podium te dansen?